

Priča prva: Čitav jedan dan televizija je ponavlja vest o 94. godine starom Ladislavu Milunoviću, beskućniku, koji živi u rashodovanoj prikolici u beogradskom naselju Braće Jerković. Starac iz prikolici kaže da ima sve što mu je potrebno, krevet, šporet...Sa njim žive tri keruše: Saška, Mala i Bezimena i jedna mačka. Starac noću spava na krevetu, a keruše ispod kreveta. Jedanaest hiljada dinara, koliko iznosi njegova penzija, troši na hranu za kućice.

Socijalna služba obezbedila mu je smeštaj u prihvatilištu, ali on to odbija jer bi njegova Saška bez njega umrla. Za njega je to više nego dovoljan razlog da se odrekne toplog tuša, sigurnih obroka i ostaje da pazi na svoje životinje. Ladislavova ćerka, danas sedamdesetogodišnjakinja, živi negde u Nemačkoj i nije u kontaktu sa ocem, pa su ova četiri bića jedina koja mu pružaju ljubav i toplinu doma.

Priča druga: Na ulicama Pariza retko se može videti beskućnik bez nekog ljubimca, psa, mačke, pa čak i goluba. Čovek i pas na ulicama francuske metropole šalju humanu sliku sklada i harmonije u svet. I mene su prevarili?! Jer, svako njihovo poziranje pred kamerama hteli su da naplate, jer je svaki od beskućnika pokazivao da treba da ubaciti poneki evro u pikslu, posudu koja je obavezan deo pločničkog dekora. Nema slikanja, nema poziranja za džabe. Za svako poziranje predusettljivi klošari tražili su, na nimalo nežan način, od svojih životinja da šene, da izvode kojekakve kerefeke, vukli ih za povodac, cimali, pa čak i udarali, a zauzvrat, od turista su očekivali nagradu. Nagradu za mučenje. Odustajem od daljeg slikanja, iako su mi se psi, zbog izuzetno lepog izgleda i plemenitog porekla, neobično svideli. Moja slika o plemenitosti pariskih

klošara se raspršila u paramparčad, kao i moja predstava o „dobrim“ ljudima. Mislim se vraćam na prvu priču, ambijent mnogo siromašniji, manje atraktivan, ali u kojoj nailazim na veliko srce jednog starog čoveka, koji svoju udobnost i svoje zdravlje žrtvuje zbog životinja. Posle svakodnevnih napisa o masakrima, trovanjima i mučenjima nedužnih životinja, prva priča i starac mi daje nadu u ljudsku humanost.

